

Frankó Erika

Apátia

Egy lányt figyelek fürkészőn. Fiatal, 20 év körüli teremtés, nem olyasvalaki, akivel a klasszikus szépség kifejezést definiálnák, de csinos. Magas, karcsú, és habár természetanyánk nem volt éppen bőkezű hangulatban mikor őt alkotta, de teste arányosan domborodik a megfelelő helyeken, az arcában pedig van valami, ami megfogja az embert. Talán a hívogatóan telt ajkai, melyek oly pirosan izzanak, mint a hamvadó éjjeli tűz utolsó rubin-paraszai, vagy az orrán és orcáján könnyedén elhintett szertelen szeplőpöttyök készítetik az embert arra, hogy újránézzen. Meglehet, hogy csupán csak azért, hogy eltűnődjön, vajon ha elég ideig nézné, meg tudná-e számolni eme apró mintákat, amelyeket a nyári nap csókja keltett életre a lány arcán. Esetleg a szempár az, ami megragadja a figyelmünket, noha első ránézésre az ember cseppet sem találná különlegesnek. Barna - mondaná a laikus szemlélő, de az ilyen ember nyilván nem figyelt fel a szivárványhártya külső szegélyét keretező mohazöld árnyalatra, vagy az íris körüli melegbarna színt tarkító aranyszemcsékre melyek különös fénye mindig úgy csillan mintha a szempár tulajdonosa szüntelenül szomorú volna.

Engem kétségkívül a szempár fogott meg, de nem az aranyszikrák vonzották hozzá a tekintetemet, hanem a dermesztő fakóság, amely ebben a pillanatban épp belőlük árad. Mintha gazdájuk nemhogy nem lenne jelen, de szó szerint elhagyta volna a saját testét, és az most mintha nem lenne több mint egy üres burok, egy valaha volt érző emberi lény lélektelen földi váza. Holott a lány él, legalábbis a szó valamely alapvető fogalmi értelmezése szerint, ennek pedig kérelhetetlen fizikai és biológiai bizonyítéka, hogy tüdeje, ugyan rendhagyó ritmusban, de önkéntelenül szívja magába a levegőt, teste függőleges helyzetéből következtethetően pedig csontozata és izmai még emlékeznek rendeltetésszerű működésük íratlan törvényeire. Ámde a szemekből áradó végtelen űr, akárha két feneketlen kút lenne, amelyből már régen elapadt a víz mely csupán csak halvány csillanásként is visszaverhetné az égbolt kékjét, arról árulkodik, hogy a lány a legkevésbé sem vesz tudomást arról, ami körülötte zajlik. Aggasztó módon azonban ez a tény látszólag csak számomra egyértelmű. Nem látja ezt sem a parkban gondolataiba merülve kutyát sétáltató nő, sem a fiatal pár akik néhány méterrel arrébb a padon sutyorognak halkán, kihasználva az utcai világítás nyújtotta meghitt félhomályt ezen a bársonyosan fekete éjszakán. Ahogyan nem érzékeli ezt az a fiú sem, aki Budweisertől enyhén savanykás ízű, nedves ajkát épp a lányéhoz préseli, míg jobb keze bátor és elszánt

felfedezőként siklik felfelé a lány combjának hátulsó oldalán, mígnem megállapodik a kockás miniszoknya alsó szegélyénél. Ő pedig csak áll ott, mint a kirakatok egy csinosan felöltöztetett de élettelen bábuja, belül üres, mintha az életnek apró szikrája sem lakozott volna benne soha. De, bár a gondolatai látható módon messze járnak, a teste, melyet az agya, gyáva Júdasként elárult és magára hagyott a bajban, egy valamit veleszületett ösztönösséggel tesz: hazudik. Lélegzete a fiú érintése nyomán gyorsul, a tudatalatti lenyűgöző színjátékaként minden kétséget eloszlatva hiteti el a naivitás és egocentrizmus arányos keverékével gondosan átítatott ifjú Rómeóval, hogy mindaz, amit csinál élvezetet vált ki a lányból, akinek tekintete közben a fiú válla felett a távolba mered és legnagyobb rémületemre összekapcsolódik az enyémmel. Szemeiből egy olyan ember beletörődését olvasom ki, aki annyiszor szembesült már a kihasználtság érzésével, hogy mostanra ő maga is elhitte, hogy erre alkalmas csupán. Elméje vattaszerű ködbe burkolódik, hiszen a teste így is használható, a lelkét illetőleg a partnere pedig sosem volt érdekelt. Nem számít, hogy ő érez e bármit, sőt talán önmaga védelmében könnyebb is, hogyha az ilyen helyzetekben a tudata kivonja magát a forgalomból, és nem hagy hátra mást, csak az önkéntelen kegyes hazugságokat.

Sikoltani akarok. Élesen felkiáltani, hogy hangommal visszahozzam a valóságba, azt akarom hogy megértse mekkorát tévedett, mikor azt gondolta hogy nem érdemes többre, mint hogy katonán passzivitással elviselje mindazt ami vele történik. Ki akarom szakítani a fiú követelődző ujjai közül, és a karomba zárva védelmezni attól a kegyetlenül igazságtalan mocsoktól amivel az élet megdobálta, hogy mostanra már csak nyugodt tekintetű, sápadt szellemként tűrjön mozdulatlanul. De összeszorult torkomon egy hangot sem tudok kipréselni. A szám kiszáradt, mintha sűrű gyapotot tömtek volna bele, és furcsa módon kesernyős sör ízét érzem a nyelvemen. A zöldebarna szempárból egy könnycsepp indul útjára és úgy köti össze a szeplőcskéket, mint kisgyermek a pontokat a festékbe mártott ecsete hegyével. Látom, hogy bal keze automatikusan mozdul, hogy megtörölje az arcát, és különös módon szinte mintha magam is érezni vélném ujjbegyeimmal a hús nedvességet. Felemelem a szemeim elé a kezem, ujjaim hegyén pedig ott csillognak az utcai világítás gyér fényében tulajdon könnyeim.

Döbbsen pillantok fel ismét a lányra, akinek bal keze még mindig a levegőben, zavartan nézek hol az ujjaim nyirkos felületén megtörő fényre, hol pedig rá. Óvatos de egyszersmint kísérteties felismerés kezd sajgó tompasággal lüktetni a tudatom mélyén, de képtelen vagyok megragadni a gondolatot, mintha homokot markolnék a kristálytisza sós tengerben, de mire

kezem felér a felszínre, az azúrkék hullámok az utolsó szemcséig kimossák az ujjaim közül, mintha nem is lett volna ott soha. A sejtés azonban átható és intenzív, mint mikor az ember tudja, hogy valamit elfelejtett, és emlékszik az elhatározásra, amivel megragasztani igyekezett a gondolatot a tudat természetes határidőnaplójában, de a feljegyzés, mint kis post-it cetli út közben kihullott valahol az elménkből és csak a felejtés kótyagos bizonyosságát hagyta maga után.

Szédülés fog el, ahogy tekintetemmel most először igazán szemügyre veszem a környezetemet, a szinte kihalt sejtelmes utcát, a park szélén, a fák lombjának nyaranta jótékony árnyékában álló padokat és az út két oldalát szegélyező kirakatokat. Pillantásom gyermekkorom kedvenc cukrászdájáról, melynek rendszeres látogatója voltam minden évben mikor a tavasz végre nyárba fordult, most a mellette álló csendes ékszerüzletre siklik. A tulajdonos, egy középkorú, mesterkéltséggel módorú férfi, akinek galambszürke öltönye és fényes fekete pomádéval hátrasimított haja látszólag elvitathatatlan attribútumát képezi, a ráhagyományozott csöppnyi kis vagyonból néhány hónapja kezdett az üzlet felújításába. Feltehetőleg az elnyújtott renoválási munkálatok következménye lehet az, hogy a kirakat jelenleg üresen áll, az üveg mögött húzódó vaskos örvényként gomolygó feketeség pedig különös hatást kölcsönöz a vitrinnek, mely, eszmélek rá hirtelen a pillanat groteszk tisztaságában, ilyen formájában sokkal inkább hasonlít nagyméretű tükörré...